

Türjei Zoltán

Simogatott nyúl

Valami összeállt bennem.
Magokat szór a szagos földbe.
Ápol, sorközöket hagy, majdnem háromnyomásos.
A varjak feje a vetésforgó felé billen.
Lenyírja a fiúk haját, és megsimogatja a nyulakat.
Átiramlik a nyájon, összemosolyognak.
A talált tárgyaknak gazdát keres.
Messze földön ismerik már, pedig járása nincs,
csak egy-két odavetett mozdulat.
Egy szép napon majd kihány magából engem.

Vakfolt

Lepkehálóval üldözöm a nyarat,
hátha marad még itt valami belőle.
De csak vakfoltok a retinán,
malacok a sárga ködben.
Borzongva nézem a varjúgyermekeket a földben.
Szaguk az ázott levélére hasonlít.
Neve sincs az állatnak, csak gyomra van, meg körme van.
Ha felszisszensz, ne számíts semmi jóra.
Hányadik vagy, nem kérdezik, csak belöknek a tóba.
Hallgatásod süket fülekre talál.

TÜRJEI ZOLTÁN (1976) költő. Utóbbi verseskötete: *Térkép helyett* (2014).

A háztól a tóig

Futok a hideg kövön.
Szájamból fecskeraj.
A háztól a tóig.
Üresen zúgó hullámvasút.
Zihálva kapnék utána,
de lemaradok.
Talpam kong az itt maradt ūrben.
A bambusznádak apró lengésekkel
súgják jelenlétüket.
Távrolól, visszhangozva hallom
csak a csobbanást.

Hazaindulok.

